

na dels malalts, la tònica més desitjable en les ra, problemes de la seva predilecció, que definia bé, que considerava bé, que inculcava bé, predicant amb l'exemple d'unes grans activitats polimorfes.

El servei neurològic de l'Hospital de la Santa Creu fou, durant molts anys, la "meca" de l'ensenyament neurològic català. S'alguns s'expatriaren, per estudiar, entrenar-se i investigar en matèria neurològica, en tornar a Barcelona reconegueren la vàlua de l'Escola d'En Barraquer i el que devien, individualment i col·lectivament, a la docència lliure i a la croada pro-neurologia de don Lluís, mestre primer i admirat de tots ells.

Els deixebles, amb el fill al davant, formen una falange important, que creix de dia en dia per les virtuts i labor ja magistrals de part d'ella.

La vida d'isolament nacional i internacional, tan rígida i tan respectada anys enrera, en el cas d'En Barraquer i de molts altres clínics distingits de Catalunya i el precari estat de salut del mestre, contribuïren a allunyar-lo de les manifestacions científiques de l'estranger, on hauria arribat a consolidar més, si cap, la seva personalitat prepotent.

Deixà un arxiu importantíssim de fotografies, amb més de 2.000 exemplars, que pot constituir una font iconogràfica d'una significació i d'una riquesa enormes.

Fruit del seu constant treball han estat les contribucions a l'estudi de la mielitis sistemàtica, de l'electrodiagnòstic de les paràlisis d'origen bulbar, del tractament de la tabes, de les paràlisis perifèriques, de la paràlisi perifèrica patopàlstica de les quatre extremitats, de l'atetosi doble, de la lipodistròfia progressiva (que Marañón anomena malaltia de Barraquer i que molts, malgrat llur xenofòbia, diuen malaltia de Barraquer-Simmonds), de la degeneració i regeneració experimental del sistema nerviós perifèric, de la patogènia de l'atròfia muscular artrítica, del reflex plantar patològic, del valor semiològic de la contracció idiomuscular, de l'atròfia general hemilateral i de molts d'altres síndromes i malalties.

Assegurava jo una vegada—i vull tornar a fer-ho remarcar ara—que solament la descripció de la lipodistròfia progressiva i els estudis dedicats al sistema nerviós perifèric, on sobressortia la competència i l'estusiasme del volgut i respectat mestre i amic, haurien estat suficients, a manca

d'altres, i no en mancaven com heu vist, per a consagrar la seva celebritat arreu del món i perquè la història de la Neurologia pàtria ocupés un bon lloc de preferència. Els deixebles de l'Escola d'En Barraquer, ja mort ell, entusiastes com el mestre, han tingut la sort de veure la consagració oficial de la Neurologia a Barcelona i ensems l'immens dolor de tenir de deplorar que no pogués ésser el gran neuròleg qui prestigiés la càtedra i qui donés els primers passos com a professor oficial.

Jo, modest titular de l'ensenyament neurològic, membre actiu d'aquesta Societat, deixeble i amic del nostre precursor, m'associo al que manifestaríeu tots i cadascú de vosaltres si tinguéssiu la responsabilitat de parlar en un dia com el d'avui i tinc la satisfacció i l'honor de poder retre, també, un homenatge públic a la memòria del qui amb el seu esforç cultural i docent em permet dir el que dic, potser ésser el qui sóc i indubtablement veure davant una tasca afalagadora, encara que feixuga, a realitzar.

Si el nom i la vida d'En Cajal ha de constituir una obsessió sana i caríssima per a tots nosaltres, el record d'En Barraquer pare i d'En Galceran pare ha de fer vibrar les fibres més íntimes del nostre cor i ha de representar un punt de referència, personal i patròtic, de la vida de treball, de rendiment, d'honradesa i de significació històrica.

Els resultats immediats de la creació de la càtedra de Neurologia, en servir de nova fita en l'evolució neurològica catalana, en marcar la separació dels períodes modern i contemporani de la història local, tot i podent-se copsar a hores d'ara, tot i dibuixant-se ja en l'especialització de d'estints serveis hospitalaris de la urb, tot i influint en la trajectòria científica i professional que vulguin fer sentir alguns de nosaltres, tot i havent estat el motiu de poder-se assenyalar actituds de treball individual i col·lectiu, tot i ésser una raó i una excusa per arribar a definir mètodes peculiars de l'especialitat i el puritanisme en les aficions neurològiques, no són prou evidents, tanmateix, per a convenir indicar-los en aquesta ocasió i per a comentar-los adequadament. Per altra banda, són la conseqüència més palmària de la vida dels vius i dels més joves, de molts que treballen profundament i d'alguns que comencen tot just a diferenciar-se, i no seria prudent, ni objectiu, tal vegada,